

РЕШЕНИЕ

№ 1211

гр. София, 25.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 01.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **49** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл.145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс, във връзка с чл. 84, ал.2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Делото е образувано по жалба на Н. А., [дата на раждане], гражданин на П., с ЛНЧ [ЕГН], против решение №УПВР-375/10.12.2020г. на интервюиращ орган при ДАБ на МС, с което е отхвърлена молбата му за международна закрила от дата 04.12.2020г. на основание чл.70, ал.1 вр. чл.13, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ.

С жалбата се иска решението на интервюиращия орган да бъде отменено като се позовава на допуснати нарушения на материалните норми и на процесуалните правила, в това число поради постановяването му в противоречие с чл. 8 и чл.9 ЗУБ, но са изложени подробни съображения само вр. чл.9, ал.1 ЗУБ, не били разгледани изложените от молителя факти, обуславящи основателността на искането му за закрила, връщането му в П. ще доведе до реална заплаха за живота и сигурността му, тъй като спрямо него били налице обстоятелства по чл.9, ал.1 ,т.1 ЗУБ, не били обсъдени никакви източници на информация за страната му по произход освен справката на дирекцията от дата 25.11.20г., а било известно, че политическата обстановка в П. била нестабилна. Пропъускът да бъдат изследвани фактите, свързани с личното положение на молителя, включващо обстоятелствата, свързани с опасенията му от преследване и реалната настояща ситуация в страната му по

произход, съставлявало нарушение на чл.75, ал.2 ЗУБ.

Пред съда жалбоподателят не е представляван, установи се, че е напуснал центъра на ДАБ, където е бил настанен и е в неизвестност, въз основа на докладна записка от 08.01.21г. на орган при РПЦ в [населено място], [улица].

Ответникът- интервюиращ орган при ДАБ, чрез юрк. Ч., оспори жалбата изцяло, иска от съда да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана, заявените причини не обуславяли необходимост от предоставяне на закрила.

Прокуратурата и Службата при ВКБООН, уведомени за оспорването по делото, не са взели участие в съдебното производство.

По делото са приети доказателствата по административната преписка. С жалбата или допълнително, не са направени искания за събиране на доказателства.

Съдът като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, от фактическа и правна страна приема за установено следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е с дата 29.12.2020г., а оспореното по делото решение е връчено на 22.12.2020г. Спазен е срокът по чл.84, ал.2 ЗУБ за оспорването на решението пред съда.

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срок, от лице с право и интерес от оспорването, адресат на оспорения акт, подлежащ на съдебен контрол, на основание чл.84, ал.2 ЗУБ и пред компетентния да я разгледа съд.

По фактите съдът съобрази следното:

Жалбоподателят е подал молба за международна закрила с вх.№ РД 09-ВР-1632/04.12.2020г. пред служител от отдел ПМЗ - кв. Военна рампа при РПЦ - С. на Държавната агенция за бежанците.

Тази жалба е разгледана с оспореното по делото Решение №УПВР-375/10.12.2020г.. от В. А. - П., интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците, с което на основание чл. 70, ал.1 вр. чл.13, ал.1, т.1 и т.2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) е отхвърлена посочената молба на Н. А. за предоставяне на международна закрила като явно неоснователна, на основание чл. 13, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ.

В мотивите на оспореното решение органът е направил извод за явна неоснователност на подадената молба за закрила. Обсъдени са всички твърдения на жалбоподателя по фактите и обстановката в страната му по произход въз основа на справката на Дирекцията при ДАБ. Органът се е позовал на заявеното от жалбоподателя, че лично не е имал неприятности и не е преживял насилие, никога не е бил арестуван или осъждан и не е бил политически ангажиран в държавата си по произход, не е имал проблеми заради етническата или религиозната си принадлежност, към него лично не е отправяна заплаха.

Направен е извод, че жалбоподателят не е лице, нуждаещо се от международна закрила – конкретно за предоставянето на статут на бежанец, общата обстановка в П. сама по себе си не давала основание за страх от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951г.

Също според органа въз основа на представената бежанска история не можело да

бъдат установени лични опасения, изложените мотиви за напускане на страната по произход не са правнозначими за търсената закрила.

В заключение е формиран извод, че не са налице субективния и обективния елемент на предвиденото в чл.8, ал.1 от ЗУБ понятие за основателни опасения от преследване. Съобразено е и заявеното, че крайната цел - Германия или Франция и е подал в Република България молба за закрила поради обстоятелството, че е бил заловен от българските власти, след като се опитал да продължи нелегалното си пътуване с посочената цел. Изложеното е мотивирало органа да приеме, че жалбоподателят е икономически мигрант, в която връзка се е позовал на Глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците. Съгласно тази разпоредба: „Мигрантът е лице, което по причини различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951г. и Протокола от 1967г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде. Той може да прави това от желание за промяна или приключение или по семейни или други причини от личен характер. Ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец.“

Въз основа на заявените факти и обсъденото за обстановката в П. по данните от справка на дирекцията - - към 25.11.2020г., ответникът е направил извод, че не са налице основанията по чл.9 ЗУБ, както и, че обстановката в П., след обсъждането на данните по справка, сама по себе си не предполага предоставянето на хуманитарен статут, в това число предвид т. 39 от Решение от 17.02.2009г. на Съда на ЕС по дело C-465/07 и решението от 30.01.2014г. по дело C-285/12.

Що се касае до ситуацията в П., органът въз основа на данните по справка на дирекция „Международна дейност“ към ДАБ е обсъдил и приел, че не може да се направи извод, че П. се намира в състояние на въоръжен конфликт – вътрешен или международен, нито, че въпреки оценката за положението в някои части като напрегнато и несигурно, не следва насилието да бъде определено като безогледно. Касаело се за спорадични актове на насилие от страна на талибаните, и като такива не можело да се определят като въоръжен конфликт. Инцидентите имали определени цели, но не били в състояние да предизвикат масов ефект. В тази връзка органът е отбелязал, че не трябвало да се очаква, че което и да е правителство можело да гарантира сигурността на всички граждани в страната.

За компетентността на органа да издаде оспореното по делото решение е представена заповед № РД -05-192/23.03.2016г., издадена от председателя на ДАБ на основание чл. 48, ал.1, т.10 ЗУБ за определянето на служителя на агенцията за интервюиращ орган.

Относно процедурата по разглеждането на молбата за международна закрила, видно от данните по делото, са проведени следните действия: първоначално молбата е подадена пред органи на СДВНЧ -Дирекция Миграция - МВР, на 30.11.20г., и впоследствие потвърдена лично пред орган на ДАБ - на бланка образец в присъствието на преводач и длъжностно лице, на 04.12.20г.

Жалбоподателят е регистриран като чужденец чрез съставянето на Регистрационен лист на 04.12.2020г. - л. 46 от делото. Със същата дата е заведена и Евродак дактилоскопна карта. На 04.12.2020г. жалбоподателят в присъствието на преводач и длъжностно лице - удостоверено с подписите им, е подписал декларация за съгласие да бъдат обработвани неговите лични данни, както и декларация по чл.30, т.3 ЗУБ за данни за самоличността си и на основание, че не притежава документ за самоличност.

На същата дата на жалбоподателя са връчени указания за задълженията и правата му в процедурата по разглеждането на молбата му за закрила - всички връчвания о декларации чрез преводач и в превод на езика дари.

На 04.12.2020г. е съставен и протокол за проведено интервю с жалбоподателя, идентично подписан от него, длъжностно лице и преводач,

На 11.12.2020г. е изпратено и писмо до ДАНС на основание чл.58, ал. 9 ЗУБ вр. подадената молба за закрила.

При така установеното по фактите, съдът формира следните правни изводи:

Обжалваното по делото решение, издадено на основание чл.70, ал.1 ЗУБ, след като е формиран извод, че молбата за международна закрила е явно неоснователна по смисъла на чл.13, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ и като такава следва да бъде отхвърлена.

Съгласно чл.70, ал.1 ЗУБ, при наличие на основания по чл.13, ал.1 ЗУБ, в срок до 10 работни дни от регистрацията на чужденеца интервюиращият орган може да приложи ускорена процедура в производството по общия ред, като вземе решение за отхвърляне на молбата като явно неоснователна.

Решението е издадено от главен експерт при ДАБ, на когото с изрична заповед, издадена на основание чл.48, ал.1, т.10 ЗУБ, са възложени правомощията на интервюиращ орган по смисъла на закона. Поради това решението е издадено от компетентен орган.

Решението е издадено при спазване на посочения срок по чл.70, ал.1 ЗУБ, предвид обстоятелството, че молбата пред орган на ДАБ е потвърдена на дата 04.12.2020г., на която дата са съставени и всички декларации, протокол, Евродакдактилоскопна карта, Регистрационен лист. Обжалваното по делото решение е изведено с изходящ номер от 10.12.2020г. Срокът по разпоредбата обаче започва да тече от регистрацията не на молбата, а от регистрацията на чужденеца от орган на ДАБ, което видно от данните по делото, е извършено на 04.12.2020г.

Следователно, обжалваното решение следва да се счита за издадено в срока по чл.70, ал.1 ЗУБ. Не е допуснато нарушение на чл.58, ал.9 ЗУБ поради издаване на обжалваното решение без да е получено писмено становище от ДАНС на основание посочената норма, изискано с писмо от 10.12.2020г. съгласно същата разпоредба, становище не се изисква в случаите по чл.70 ЗУБ.

Обжалваният административен акт следователно е издаден от компетентен орган и в предвидената от закона форма и при постановяването му не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила.

Отказът е постановен по молба за предоставяне на статут, след като интервюиращият орган е обсъдил всички събрани и относими към искането на кандидата обстоятелства.

Обосновано е прието, че жалбоподателят е пълнолетно лице, гражданин на П., по отношение на който липсват твърдения и данни за заплаха за живота и сигурността му в страната му по произход, относими към признаване на качеството му на бежанец и предоставянето на закрила като такъв по смисъла на чл.8 от ЗУБ. В резултат осъществена в пълнота преценка на данните по административната преписка, интервюиращият орган е постановил обжалвания акт, като правилно е приел, че за

кандидата не са налице предпоставките по чл.8 и чл.9 ЗУБ, тъй като заявените от него причини не са относими не попадат в приложното поле на ЗУБ, в това число и към предоставянето на хуманитарен статут. Правилно е приетото, че посочените факти са от личен характер - икономически причини, които определят жалбоподателя като мигрант.

Изложените факти не съдържат твърдения за наличие на конкретна заплаха за живота, сигурността и свободата на жалбоподателя поради насилие, възникващо от ситуации, като въоръжен конфликт, нито за опасност от наказание, изтезание или други форми на нечовешко или унизително отношение. Изводите на административния орган се подкрепят изцяло от данните по справка от Дирекция "Международна дейност" на ДАБ към 25.11.2020г., за която е заявено, че е последната актуална и към датата на приключване на устните състезания по делото.

Справката на дирекцията, представляваща официален документ, издаден от длъжностно лице в кръга на службата му, фактите по която не са опровергани нито от твърденията в жалбата, нито от други доказателства по делото. Справката на същата дирекция за ситуацията в П. към 25.11.2020г. обсъдена от органа, не дава основание за друг извод - нито за общата обстановка в П., нито за съществуването на лични заплахи за жалбоподателя поради етническата или религиозната му принадлежност или други причини, относими към предоставянето на международна закрила.

Наведените в жалбата оплаквания са неоснователни, жалбоподателят не е въвел твърдения и по административната преписка не съдържат данни за наличието на предпоставките по чл.8 и чл.9 ЗУБ да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут.

Причините му да напусне страната си по произход са изцяло икономически, от личен, социален и битов характер, тъй като жалбоподателят е ясно е заявил причините и целта си - съответно напуснал страната си по произход поради финансови проблеми, баща му починал и решил да тръгне „насам“ л. 24 от делото, искал да отиде в Германия или Франция, пристигнал нелегално , пътувал навсякъде нелегално с трафикант - л. 23 от делото, освен това е посочил при регистрацията, че всички останали членове на семейството му - по три братя и сестри и майка му са в П.. Последното е още едно основание да се приемат за правилни изводите на органа, че причините, обусловили напускането на страната по произход, са изцяло икономически.

По силата на чл. 9, ал.1 ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в нея е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, изтезание, или нечовешко или унизително отнасяне или наказание, или тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен, въоръжен конфликт.

Поради това, че наличието на никоя от посочените предпоставки не е установено от жалбоподателя, нито са наведени твърдения за такива по смисъла на чл. 9, ал. 8 ЗУБ, административният орган обосновава е приел, че не може да се направи извод за основателен страх от преследване, нито за наличие на заплаха за живота или свободата на кандидата, или някоя от особените хипотези, които да обусловят предоставянето на бежански или хуманитарен статут.

Въз основа на данните от справка за ситуацията в П. не може да се приеме, че при завръщането си жалбоподателят ще бъде подложен на трите вида тежки

посегателства, дефинирани в член 15, буква в) от Квалификационната директива (Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила - преработен текст), представляващи условията, които трябва да бъдат изпълнени, за да се предостави субсидиарната закрила.

По отношение на жалбоподателя действително не са налице данни за съществуването на първите две категории тежки посегателства по тази разпоредба, съответно чл.9, ал.1, т.1 и 2 от ЗУБ, а именно: смъртното наказание или екзекуцията; изтезанието или нечовешкото или унижителното отнасяне или наказание, наложени на молител в страната му на произход. Този извод в оспореното решение е правилен, тъй като жалбоподателят изрично е посочил, че не е имал проблеми и не е заплашен от наказателно преследване за извършено правонарушение.

По отношение на третия вид тежко посегателство по цитираните разпоредби: тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт, на първо място следва да се приеме също, че не са налице, тъй като обстановката в П. не може да се определи понастоящем като въоръжен конфликт по правото на Европейския съюз и в контекста на даденото тълкуване с Решението от 30 януари 2014 година по дело C-285/12, A. D. от Съда на ЕС на чл. Член 15, буква в) от Директива 2004/83/ЕО, в действащата редакция - същата разпоредба от Директива 2011/85 преработена. Според Съда на ЕС съществуването на въоръжен вътрешен конфликт трябва да бъде признато, с оглед прилагането на тази разпоредба, когато редовните въоръжени сили на дадена държава се сблъскват с една или повече въоръжени групи или когато се сблъскват две или повече въоръжени групи. Съдът по т.21 от мотивите на решението е уточнил, че законодателят на Съюза е пожелал да предостави субсидиарна закрила на засегнатите лица не само в случаи на въоръжени международни конфликти и на въоръжени конфликти, които нямат международен характер, така както са определени в международното хуманитарно право, но също така и в случаи на въоръжени вътрешни конфликти, при условие че тези конфликти се характеризират с употребата на безогледно насилие, нито е необходимо да са налице всички критерии за такъв конфликт, установени от международното хуманитарно право. Също според съда не е необходима преценка на този конфликт като въоръжен от гледна точка на международното право. Също интензитетът на въоръжените сблъсъци, равнището на организираност на наличните въоръжени сили или продължителността на конфликта, не е необходимо да бъдат предмет на преценка, отделна от тази за степента на насилие, съществуващо на въпросната територия.

При така даденото тълкуване следователно, е необходимо да се прецени само степента на насилие за целите на предоставянето на субсидиарна закрила, съответна на хуманитарен статут по чл.9 от ЗУБ. Именно въз основа на преценката за степента на насилие в П. е мотивирано обжалваното решение и по критериите, установени по делото решението от 17 февруари

2009 г. по дело E. (C-465/07) на Съда на ЕС и във връзка с тълкуването на чл. 15, буква в) от Директива 2011/85. Не може въз основа на данните по делото да се приеме, че жалбоподателят ще бъде изложен на посегателството, дефинирано в член 15, буква в) от Директивата, ако бъде върнат в страната си по произход. Действията на правителството следва да се считат за свързани с опазването на обществения ред и сигурността на населението, присъщи за всяка държавна власт. Поради това терористичните актове, за които има данни в справка, не могат да се определят като вътрешен въоръжен конфликт по смисъла на даденото тълкуване от Съда на ЕС.

В решението на ответника и в справка на дирекцията се съдържат данни и са обсъдени обстоятелства не само за ситуацията в страната от гледна точка на въоръжени конфликти, политическата ситуация, но и ситуацията във връзка със заразата от коронавирус, а нарушаването на човешките права от недържавни субекти, представляващи значително предизвикателство за спазването на правата на човека в тази страна. Същественото в случая са усилията, които държавната власт полага за справянето с проблемите в страната. В справка на дирекцията за ситуацията в П. са посочени източниците на информация - такива се съдържат в забележка под черта. По тези съображения, не е допуснато нарушение на критериите, според които следва да се извърши преценката на информацията за страната по произход на жалбоподателя, нито на степента на насилие и опасността от тежки посегателства, крайните изводи в решението са правилни и съответни на приетото от Съда по правата на човека и Съда на ЕС за лице в идентична ситуация с жалбоподателя.

В мотивите на оспореното решение правилно органът е отчетел тенденциите и политическа воля на официалната власт за справяне с проблемите в страната, в това число все още съществуващият риск от смъртоносни заплахи срещу живота и сигурността на гражданите поради заплахата от атентати, представляващи случайни актове на насилие.

Не може да се приеме, че е налице опасност от тежки заплахи по смисъла на директивата и съответно чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ, тъй като, както принципно е прието в мотивите на оспореното решение, не може да се очаква което и да е правителство да може да гарантира сигурността на всички граждани в която и да е страна. Дори и да са извършвани груби нарушения на човешките права, не може да се отрече, че държавната власт полага усилия за опазване на реда и сигурността на гражданите в П., както и за укрепване на стабилността на държавата.

Поради всичко изложено, обстоятелствата по делото не могат да обосновават извод за нарушение на основните права до степен, че да представлява основание за предоставяне на международна закрила и съответно нарушаване на основни права по Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, конкретно чл. 3, принципа за забрана за обратно връщане по чл.4, ал.3 от ЗУБ и чл.33 от Женевската конвенция за статута на бежанците от 1951г., както и чл.19, ал.2 от Х. за основните права на ЕС.

В заключение, от изложеното за обстановката в П. следва, че изводите за ситуацията в тази страна и по отношение на личното положение на жалбоподателя в обжалваното решение са правилни.

Решението съдържа мотивирано произнасяне относно сигурността на държавата, в която лицето трябва да бъде върнато, административният орган е изложил мотиви за обстановката в П., които съдът приема за потвърдени от справката на Дирекцията, в това число и като неопровергани от друго доказателство по делото.

От страна на жалбоподателя не са изложени данни за въоръжен конфликт в страната, както и за съществуваща несигурност до степен на безогледно насилие и заплахата от военни действия за живота на цивилни лица, не е налице основание да се приеме, че в тази страна е налице въоръжен конфликт.

Целта на жалбоподателя - да се установи в Европа, е неотнормима, тъй като се касае за въпрос от личен и икономически характер, не обосновава опасност от преследване, предвидено по Женевската конвенция за бежанците, съответно по чл. 8 от ЗУБ. Понятието преследване, представляващо основание за предоставяне на закрила е дефинирано чрез причините, по които се осъществява - преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея, възпроизведени в чл.8, ал.1 от ЗУБ, както и чрез лицата, които могат да осъществяват преследването – държавата или организация, на която държавата не желае или не може да противодейства. – ал. 3 от същата разпоредба. Преследването е дефинирано и чрез последиците - нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, както и чрез действията, чрез които може да бъде осъществено - физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация, включително наказания за отклонение от военна служба – по чл. 8, ал. 4 и ал.5 ЗУБ. Тези разпоредби са в съответствие с даденото легално определение на понятието „бежанец” по Женевската конвенция от 1951 г. и по специално по чл. 1, параграф 2 от нея както и на забраната за връщане по чл.33 от същата.

Наведените основания за закрила от жалбоподателя сочат на извод, че цели да постигне по-добри условия на живот в сравнение с възможностите в страната му по произход но не и основание за предоставяне на убежище или хуманитарен статут.

Освен горното, от фактите следва, че жалбоподателят не е имал първоначално каквото и да е намерение да иска закрила от българската държава, тъй като е подал молбата си след като е бил задържан, заявил е изрично, че целта му е икономическа. Изложеното потвърждава приетото от ответника, че жалбоподателят следва да се счита за мигрант по смисъла на параграф 62 от Наръчника по процедури и критерии на ВКБООН, цитиран по-горе.

Предвид изложеното, оспореното решение е постановено в съответствие с приложимия материален закон и подадената срещу него жалба, като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното, Административен съд София-град, Първо отделение, 12 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. А., [дата на раждане] , гражданин на П., с ЛНЧ [ЕГН], против решение №УПВР-375/10.12.2020г. на интервюиращ орган при ДАБ на МС, с което е отхвърлена молбата му за международна закрила от дата 04.12.2020г. Решението не подлежи на обжалване.

Съдия